

[Hilmar Baunsgaard.]

Derfor står vi altså tilbage med en forpligtelse, som hviler på os efter den 1. januar i år, en forpligtelse, der betyder en kombination af forpligtelsen her i salen og i Europaparlamentet. Der kan ikke være noget overraskende i, at det ikke er lykkedes på så kort tid at finde den praktiske formulering.

Jeg kunne se to teoretiske muligheder for at få det formaliseret. Den ene er at indpasse det i forretningsordenen — indtil dette øjeblik har vi måttet opgive den mulighed. Den anden er at ændre radikalt ved vores system om indkaldelse af suppleanter. Der er andre lande, der har sådanne ordninger; vi ved, at Norge har det, hvor man for en enkelt dag kan lade en suppleant træde i stedet. Men hvad er det, vi har en forpligtelse til her i tinget? Det er til ikke at bilde os selv ind at have fundet en løsning, som ingen løsning er.

Vi er jo ikke oprigtige over for os selv, hvis vi skjuler, at dette for en kort stund at indkalde en suppleant allerede nu giver vanskeligheder, og at det derfor må antages, at disse vanskeligheder vil stige voldsomt, jo kortere perioden bliver.

Jeg vil her pege på et problem, som jeg anser for meget, meget alvorligt og væsentligt for dansk demokrati. Det er, at der har udviklet sig en tendens til en stadig større skævhed i dette tings erhvervsmæssige sammensætning. Vi ved, at der er en tendens til — og enhver kan selv kontrollere det ved at gå medlemslisten igennem — at stadig flere med en offentlig eller en til offentlig stilling svarende beskæftigelse er dem, der har sæde her i tinget. Det betyder, at folk fra det praktiske erhvervsliv, fra det private erhvervsliv, ikke alene lederne — for det er jo en fåtallig skare — men alle, der er ansat, hvad enten det er en almindelig lønarbejder, eller det er en funktionær, eller det er en leder, ikke har mulighed for i tilfredsstillende omfang at forene deltagelse i det parlamentariske arbejde med bevarelsen af sin beskæftigelse i virksomheden.

Der er ingen af os, der tør tro på, at det ville være muligt at kombinere dette med et kortvarigt ophold herinde med forpligtelse til at komme i det øjeblik, der blev kaldt; der er oprigtigt talt ingen af os, der tror på det. Og det ville igen betyde, at i praksis

ville det kun blive sådanne, der var beskæftiget i en offentlig eller en til offentlig stilling svarende beskæftigelse, der havde mulighed for at påtage sig forpligtelsen til at komme med kort varsel. Og hvad var det så for et folketing, vi fik sammensat? Skævheden blev yderligere forstærket.

Så melder sig det spørgsmål: når vi nu ikke kan få en tilfredsstillende løsning med det korte varsel, vi har haft, er det da rigtigt af os at gøre det såkaldte clearingproblem til et så stort problem, at vi skal have en debat af den art, som vi havde forleden dag, og som vi har haft her i dag? Jeg synes ikke, det er rigtigt, og jeg siger det lige ud, med lige venskabelige følelser til begge parter. Jeg synes, de konservative har gjort denne sag mere indviklet, end den havde nødig at blive, og jeg synes, socialdemokratiet i den måde, de har præsenteret problemerne på, er kommet til at fortegne problematikken til noget, den ikke er.

Når jeg har sagt det, må jeg vedstå og gør det i og for sig over for offentligheden, at min folketingsgruppe har den opfattelse, at indtil vi finder den ordning, hvor det formaliseret er sikret, at man kan opfylde sine forpligtelser i Europaparlamentet, har vi bidraget til, at indtil dette øjeblik er der intet medlem af Europaparlamentet, der har været forhindret i at deltage, hvis hans gruppe ellers har ønsket at sende ham derned. Indtil dette øjeblik ikke ét tilfælde.

Det vil jeg gerne sige, fordi socialdemokratiet har fremført kritikken mod de konservative på en måde, som om det er de konservatives holdning, der har forhindret socialdemokratiske medlemmer i at udføre deres funktion. Dette er ikke rigtigt. Når disse ting drages frem her, føler jeg mig forpligtet til at sige, at det er den socialdemokratiske gruppe, der har fundet det nødvendigt at prioritere andre årsager til fravær her fra salen højere end deltagelse i Europaparlamentet, og så er ansvaret tilbage hos den socialdemokratiske gruppe.

Men jeg føler, at vi virkelig med det ansvar, vi har for, at Danmark kan udfylde sin plads i det europæiske samarbejde, må være forpligtet til, indtil vi kan finde en rimelig formalisering af dette, praktisk at finde disse løsninger. Det har ikke noget med det skjulte at gøre, i hvert fald ikke efter det indlæg, jeg har leveret her. Vi føler denne